

Evankeliumi

Matt. 15: 21-28

Jeesus meni Tyroksen ja Sidonin seudulle. Siellä muuan kanaanilainen nainen, sen seudun asukas, tuli ja huusi: "Herra, Daavidin Poika, armahda minua! Paha henki vaivaa kauheasti tytärtäni." Mutta hän ei vastannut naiselle mitään.

Opetuslapset tulivat Jeesuksen luo ja pyysivät: "Tee hänelle jotakin. Hän kulkee perässämme ja huutaa." Mutta Jeesus vastasi: "Ei minua ole lähetetty muita kuin Israelin kansan kadonneita lampaita varten." Silti nainen tuli lähemmäs, heittäytyi maahan Jeesuksen eteen ja sanoi: "Herra, auta minua!" Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Ei ole oikein ottaa lapsilta leipä ja heittää se koiranpenikoille." "Ei olekaan, Herra", vastasi nainen, "mutta saavathan koiratkin syödä isäntänsä pöydältä putoilevia palasia." Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Suuri on sinun uskosi, nainen! Tapahtukoon niin kuin tahdot." Siitä hetkestä tytär oli terve.

Muistan elävästi miten aikoinaan tuoreena äitinä valvoin yöllä vastasyntynyttä lastani hoitaen. Mietin osaanko suojella lastani ja olla riittävän hyvä äiti. Sisältäni purkautui silloin hätäinen rukous: Rakas Jumala, siunaa pienokaistani! Epävarmuus vaihtui saman tien rauhaksi ja luottamukseksi siihen, että minua ja lastani kannatellaan ja suojellaan, eikä kaikesta tarvitse selviytyä yksin. Lasteni sairastaessa olen erityisesti rukoillut. Yksi heistä joutui aikoinaan nielurisaleikkaukseen ja kotiuttamisen jälkeen vointi romahti niin, että lähdin hätäntyneenä viemään häntä ensiapuasemalle. Siellä tuntui ensin, ettei hätääni oteta todesta ja lähes leijonaemon tavoin vaadin lapselleni apua. Normaalitylanteessa oma, vähän kiivaskin käytökseni olisi nolottanut, mutta tärkeintä silloin oli saada sairaalle lapselle apua.

Jokainen meistä kuulee ja tulkitsee evankeliumitekstiä omalla tavallaan. Alun johdattelun jälkeen ei varmaankaan yllätä, että itse samaistuin tällä kertaa vahvasti tuohon kanaanilaiseen naiseen, joka pyytää Jeesukselta apua sairaalle tyttärelleen. Tyttären kerrotaan olevan pahan hengen riivaama ja tuonaikaisen maailmankuvan mukaan riivaajat olivat monenlaisten fyysisten ja henkisten sairauksien takana. Teksti ei kerro, miten pitkään tytär oli jo sairastellut, mutta todennäköisesti jo pidempään, koska äidistä huokuu epätoivo. Epätoivo on järisyttävä voima, joka saa tuon kyseisen äidin tekemään lähes mahdottomia. Hän on ensinnäkin hyvin periksi antamaton ja pyytää kolmesti Jeesukselta apua. Joku toinen olisi ehkä luovuttanut jo alkuunsa, kun Jeesus tylästi jättää huomiotta ja vastaamatta ensimmäiseen avunpyyntöön. Ehkä naisenkin olisi luovuttanut, jos kyseessä olisi ollut hänen oma sairautensa?

Äidin rakkaus lapseen on kuitenkin niin pyyteetöntä ja suurta, että hän ihan huutaa. Sitkeästi opetuslasten harmiksi asti tuo äiti jopa heittäytyy maahan Jeesuksen eteen. Hän ei välittänyt mitään muuta paikalla olijat. Teksti kertoo, miten Jeesus on vaeltamassa Tyroksen ja Sidonin rannikkoseudulla, jossa ei ollut nimeksikään juutalaisasutusta. Kertomuksen nainen kuuluu siis alueen alkuperäisväestöön. Juutalaisten suhtautuminen kanaanolaisiin oli epäluuloinen, sillä heitä pidettiin ulkopuolisina ja vääräuskoisina. Epätoivo saa kuitenkin tuon kanaanolaisen äidin ylittämään sosiokulttuurisen rajan. Normaalitylanteessa nainen ei ehkä arvaisi edes puhutella Jeesusta, mutta hätä oman tyttären puolesta saa hänet niin tekemään. Epätoivo antaa naiselle rohkeuden vastata Jeesuksen sanalliseenkin haasteeseen koiranpenikoista. Jeesuksen torjuva asenne voidaan ymmärtää ennen kaikkea naisen uskon vilpittömyyden koettelemiseksi. Jeesus on kyllä tullut etsimään kadonneita Israelin lapsia, mutta hän ei myöskään hylkää muiden kansojen apua rukoilevia.

Meillä kaikilla on oma elämäkokemuksemme, ikään suhteutettuna. Jokaisen elämänpolku - ainutkertainen ja erilainen. Voit nyt hetken mielessäsi pohtia elämääsi. Minkälainen äiti sinulla on ollut? Onko joku muu henkilö elämässäsi ollut tärkeä rakkauden antaja? Kun olit lapsena kipeä, kuka sinua hoiti? Kun loukkasit pienenä itseäsi, kenen luokse kiirehdit hakemaan apua? Oletko joskus kokenut epätoivoa? Kenen puoleen olet silloin kääntynyt? Milloin viimeksi olet rukoillut?

Ensimmäisestä Johanneksen kirjeestä: *"Siinä on rakkaus – ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä."* (1. Joh. 4:10).

Jumalan rakkauden osoituksina pidetään sakramenteja, kastetta ja ehtoollista. Niiden kautta Jumala välittää armonsa, joka on syvää, puhdasta, pelastavaa ja eheyttävää Jumalan rakkautta. Jumalan rakkaus on kuin äidin rakkaus omaa lastaan kohtaan. Tällainen pyyteetön rakkaus on lahjaa, joka ei aseta minkäänlaisia ehtoja. Kanaanolainen nainen on monella tapaa ainutlaatuinen hahmo evankeliumeissa. Tämän äidin hellittämätön, vilpittön usko on kannustava esimerkki niille, jotka etsivät apua Vapahtajalta.

Viime sunnuntain latinankielinen nimitys *reminiscere* tarkoittaa *"muista minua."* Tämä muistaminen tarkoittaa rukoilemista. Rukous on jotain, jota ei tarvitse suorittaa.

Pahimmalla epätoivon hetkellä hengittäminenkin voi olla rukousta, jossa Jumala on läsnä.

Lainaan aikoinaan arkkipiispana olleen Aleksi Lehtosen ajatuksia vuonna -38 julkaistusta teoksesta ”Jumalan käsissä”:

Usko on koko olemukseltaan ennen kaikkea vastaanottamista. Ilman rukousta kristillisyytemme on vain tunteita, järjen päätelmiä tai ulkonaista käytöstä, mutta ei sielun salattua elämää Jumalan yhteydessä. Rukous on alituista menemistä Jumalan eteen. Rukouksen ei tarvitse olla voimakasta eikä valmista, mutta sen tulee olla vilpitöntä. Pääasia ei ole, miten me rukoilemme, vaan se, mitä Jumala tekee kun turvaudumme Häneen.

Rukoilemme:

Reminiscere, muista minua.

Herra, muista minua,
kun olen väsynyt ja kaipaen turvaa,
lohduttajaa.
Kun olen yksin ja avuton.

Muista minua,
kun suru ja sairaudet yllättävät
tai tulevat liiankin tuttuina vastaan.

Muista minua,
kun kamppailen itseni kanssa,
kun luonteen lujuus tai heikkous
potkii vastaan.

Muista minua,
kun kamppailen Sinun kanssasi,
kun oma tahtoni pyrkii taipumaan
Sinun tahtoosi,
löytämään sen,
mukautumaan, iloitsemaan, kiittämään.

Reminiscere, muista minua.

(Outi Rajala)